

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΑΛΛΑΙ

ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΟΖΑ, νεοτόκος, 50 ετών.
ΑΡΑΕΤΤΑ, μια χηρωμένη Ευνούδα 20 ετών.

(Στό σπίτι της Ρόζας. Σ' ένα σαλόνι με παλιά έπιπλα. Η Ρόζα μισοξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα διαβάζει ένα βιβλίο. Έξω φωνάζεται η Αρλέττα γελαστή και κομπορρευμένη).

ΑΡΑΕΤΤΑ. Καλησπέρα, θείτσα...
ΡΟΖΑ. Α... Εσύ είσαι, Αρλέττα... Έλα, κάθισε κοντά μου να πιάσουμε λίγο... Έχει καιρό να σε ιδώ...
ΑΡΑΕΤΤΑ. Ναι, θείτσα... Αργάρα αμέσως να σε ιδώ... Λίτο όμως δεν σημαίνει τί δεν σ' αγαπώ, και δεν σε θυμάμαι... Έχω βλακείες, τόσες βλακείες, τόσες βλακείες... Δεν προσοχάινω ν' αγαπάνω. Σήμερα το πρωί, π.χ. έπρεπε να πάω στη χιεστίνια μου, βίστερα στη μονιάτσα μου, έπρεπε έπρεπε να περάσω από το άνθος, λέω να παραγγείλω λουλούδια για πάρτη...
ΡΟΖΑ. Τι συμβαίνει τίποτε;
ΑΡΑΕΤΤΑ. Έχουμε χορό...
ΡΟΖΑ. Και βίστερα από το άνθος σου, του τήρες, Αρλέττα;
ΑΡΑΕΤΤΑ.— Ηρόν να σε ιδώ, καλή μου θείτσα, και να περάσω από την ώρα μαζί σου.
ΡΟΖΑ.— Σ' εύχαριστώ, Αρλέττα μου. Μα γιατί θα μείνει λίγο ώρα μαζί μου;
ΑΡΑΕΤΤΑ.— Αν δεν προτίξει να πάει ποτένα άλλω από το βράδι, δεν είναι δυνατόν να μείνει λίγο περισσότερο κοντά μου;

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Θα έμωνα εύχαριστώ, θείτσα. Άλλα βέβαια ή έτοιμασες το χορό... Εκτός από αυτό όμως έχω φαντεβό με τον Παύλο στις ελιές.

ΡΟΖΑ. Τόν αγαπάς πάντα;
ΑΡΑΕΤΤΑ.— Ναι, αλλά θείτσα, τι να σάς πώ. Αυτή ή αγάπη υ' έχει κοράσια. Είπε τώρα τρία χρόνια τού πασιένο.
ΡΟΖΑ.— Σ' έκούρασε ή άναμνη ή τριών ετών;

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Μα ποί φανταί ότι είναι πόρα πολύ. Σέρεις τις λεπτούρες, θείτσα. Ο Παύλος δεν είναι πλούσιος, κ' έχει να παντρεύη δύο αδελφές. Κ' έχω πάλι δεν έχω τόσο μεγάλη προίκα.

ΡΟΖΑ.— Είνε νέος, έχει μέλλον.
ΑΡΑΕΤΤΑ.— Έχει μέλλον! Τό παρόν όμως δεν είνε καθόλου ενδιαφέροντα.

ΡΟΖΑ.— Έχει τόσο είνενη αίσθημα αυτό το παιδί.

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Αχ, θείτσα, δεν φτάνουν αυτά... Εγώ, όπως ξέρεις, είμαι πολύ καλομαθήμενη.

ΡΟΖΑ.— Επάρει μόν να σου πώ, ότι είνε κακομαθημένη. Σέρεις τόσο σ' αγαπώ. Ότι σου λέω, σου τό λέω για τό καλό σου... Αν δεν ήσουν τόσο πολυξοβη, θα είχες ήδη μά θημασία προίκα.

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Η κοινωνική μου θέμα δεν μου έπιδόσει να ζώ διαφορετικά.
ΡΟΖΑ.— Αρλέττα! Αιτές ή ιδέες έχουν καταστρέψει πολλές οικογένειες... Στον καιρό μου...

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Ω, τότε ήταν άλλα χρόνια.
ΡΟΖΑ.— Στον καιρό μου δεν ζούσαμε τόσο επεδεικτικά. Σέρουμε όμως σ' αγαπώ.

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Ω, Θεέ μου... Οι παλαιοί ρομαντικοί έρωτες, τί πώηξίς...
ΡΟΖΑ.— Οι παλαιοί ρομαντικοί έρωτες ήταν έρωτες γυναικί θεσία και άφοσίωσι...

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Άλήθεια, θείτσα! Δεν μου λέξ, άν και φοβάμαι μην είνε αδιάρητη ή έρωτίσά μου, αγάπας, θείτσα, ποτέ;
ΡΟΖΑ.— Με βλέπεις τώρα μία οριθιομένη φιλόσθενη γρηά, και φαντάσσαι ότι ποτέ δεν ήμουν νέα κ' έγώ;

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Ω, θείτσα! Η μητέρα μου λέει ότι ήσουν καλήν...

ΡΟΖΑ.— Ας είνε... Ήμουν κ' εγώ κάποτε νέα και άμορφη.
ΑΡΑΕΤΤΑ.— Και αγαπούσες;
ΡΟΖΑ.— Όσο μπορεί ν' αγαπάί νέα για τα τυφρερή καρδιά...

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Ω, θείτσα. Σε παρακαλώ, Διηγώσου μου τόν έρωτά σου... Πές μου... Τόν έβλεπες συχνά τόν αγαπημένο σου...; Έδιναι φαντεβό;
ΡΟΖΑ.— Φαντεβό... Φαντάσσαι λοιπόν ότι στην εποχή μου ήταν εύκολο να έχω φαντεβό μία κόρη υ' ένα νέο;

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Και όταν εκείνος σου έδωκε σου άναγώσες ή πατέρα σου;
ΡΟΖΑ.— Μου έδωκε φαντεβό; Τι λέξ παιδί μου! Τότε ένας νέος έσεβόταν πρώτα άπό όλα την κόρη του αγαπούσε και δεν τολμούσε ποτέ να την προσβάλλει κίνωντάς της μία τέτοια πρόταση.

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Πώς βεβαιώσατε λοιπόν;

ΡΟΖΑ.— Χορεύουμε μαζί και νομίζαμε πως βρισκόμαστε στους σούρανοξ!...

ΡΟΖΑ.— Τόν είχα γνωρίσει σ' ένα χορό. Μόλις ιδοθήκαμε για πρώτη φορά, άμέσως κοίτασα ότι είμαστε πλάσιμένοι ή ένας για τόν άλλο... Όταν για πρώτη φορά άγγιξέ το χέρι μου στον χορό, έννοιασα ότι τού άνοιγο πάλι για πάντα.

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Και βίστερα;
ΡΟΖΑ.— Ύστερα βεβαιώσατε σέ διάφορα γιλιά μας σάπια, ή που έδιναν χορούς και εστιαρίδες.

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Και αγαπάσαστε έτσι, χωρίς να έξομολογήθ ή ένας στον άλλον την αγάτη του;

ΡΟΖΑ.— Ήταν τόσο μεγάλη, τόσο αληθινή ή αγάτη μου, ή ότι δεν είχα ανάγκη από λόγια, για να έξομολογή... Ένα βράδι δώσε... (Σταματάει συγκινημένη. Σε λίγο)... Ένα βράδι, δεν έξομολογώ πώ, βεβαιώσατε οι δύο μοιοί στη βεραντά ενός σαπιού, όπου τιν δίδετο χορός. Ήταν μία όμοια ανοσιείτη βραδιά... Είχα πάλι μόνη μου στη βεραντά για να πάρω λίγο ήέρα. Άπο εκεί φανόταν ή θέμισσα τού έλαμα σαν άσημενα στο φως τού φεγγαριού... Στο βράδι περνούσαν συχνά-συνά βρωμόδες με άλλα παιδιά. Όταν...

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Όταν, έλαμα, ήθε έκείνος...
ΡΟΖΑ.— Ναι... Ηρόν... Ήταν τόσο συγκινημένος γιατί βρισκόμαστε πρώτη φορά μόνοι, άπτε δεν μπορούσε να μείνει για μερικά λεπτά. Με ζήτησε σά μάτα με λαιρία και θημασία και βίστερα ποι είνε; Ρόζα, σάς αγαπώ. Θέλατε να γίνετε γυναίκα μου; Έγώ τρώματις άσέζωρη, γαμήλια τό μάτια, αλλά τού έδωσα το χέρι.

Εκείνος τότε τό πήρε και τό φίλησε...
ΑΡΑΕΤΤΑ.— Και βίστερα;

ΡΟΖΑ.— Ύστερα με έόδησε πάλι στο σαλόνι, γιατί άν μείνατε περισσότερο στη βεραντά, ή άπορία μας θα γινόταν αισθητή... Είμαστε και οι δύο τριστοιχισμένοι. Κοιτάμα μαζί, και νομίζατε ότι κτερονόμασε στους σούρανοξ... Την στιγμή που άποχωρήμαστε, ή αραβιοπιστιάζ μου, μου είνε σικά, ότι την άλλη μέρα θα έρχόταν να με ήρηση έπιστομή από τους γονείς μου... 'Αχ! τί γιλιά άνερα έλαβα όλη εκείνη τη νύχτα... Με τί λαγύρα περμένα να έρημεση και να σή ή αγαπημένος μου... Άλλα...

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Άλλά;
ΡΟΖΑ.— Άλλά, άντι να έσθη έκείνος, ήθε ή πατέρα του.

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Ο πατέρας του...
ΡΟΖΑ.— Ναι... Ζήτησε να με ιδή ιδιαίτερω... Η καρδιά μου χιπούσε δυνατά, πολύ δυνατά, όταν άόγιε να μου μιλή, «Κόρη μου, μου είνε, έξω ότι αγαπάς τόν γένο μου και ότι σ' αγαπάί κ' αυτός πολύ. Θα ήμουν λοιπόν πολύ είνενη, άν μια νέα, όπως εσύ, γίνη σέζωνος τού παιδιού μου. Ύτάχουν όμως λόγιο, ή όποιοι ενδοξών αυτή την ένοσι. Δεν είμαστε πλούσιοι, κ' έδω, κόρη μου, δεν έχεις σκεδόν προίκα. Πόιν γνωστή έσένα ή γειός μου, έπράξαι να αραβιοπιστιή με ή δεσποινίδα Ντέ Φλεού, την πλουσιωτάτη αυτή άνούξια. Άλλά αγαπώσε έσένα και άλλασε γνώμη. 'Αν τόν αγαπάς αληθινά, Ρόζα, πρέπει να θημαίσης την καρδιά σου... Πρέπει να τού δώσης πίσω τόν λόγο του, πρέπει να τού πής ότι δεν τόν αγαπάς...» (Σταματά για λίγο).

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Κι' έσύ, θείτσα, τί απάντησες;
ΡΟΖΑ. (με φωνή τού τρέμου).— Δεν μπορούσα να πώ τίποτα... Μόνο έβουλα σέ λογίους.

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Και την θεία Ρόζα!

ΡΟΖΑ.— Τότε ο πατέρας τού αγαπημένου μου, με άγκάλιασε σάν παιδί του, με φίλησε και είνε; «Μην κλάις, μικρούλα μου... Μόνο σέζωφου. 'Αν πάρη έσένα ή γειός μου, θα ήρησ μά ζωή μετρία, σκεδόν αφανή, μέν θα γίνη σπουδιώ της κοινωνίας, όπως άν πάρη τή δεσποινίδα Φλεού, δεν θα ήρησ μέν σέ δόξα και πλούτη, δεν θα μεγαλώση τό παιδί του άντι, δεν θα τό σπουδιάση, όπως πρέπει... Ρόζα, καλή μου Ρόζα, από σένα έξαπτάται ή εύτυχία τού νέου που αγαπάς... Σε παρακαλώ, σέ ίκετινω, γράψε του δυό λόγια, πές του ότι δεν θέλας να γίνης γυναίκα του, ότι έχεις άπατηθεί ως προς τό αισθηματά σου γι' αυτόν...»

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Η ιστορία σου αυτή, θείτσα, μου θυμίζει την «Κριού με τας Καμυελίας». Μα πές μου, τί απέγνε; Τού έγραψες τού αγαπημένου σου δυο σου άναγώσες ή πατέρα σου;

ΡΟΖΑ.— Ναι... Τού τό έγραφα! Τότε έκείνος μου απάντησε ότι θέλει χωρίς άλλο να με ιδή, γιατί δεν μπορεί να πιστέρη όμοι τού έγραφα... Δεν τού απάντησα όμως. Αυτός μου ξανάγραψε. Τότε εγώ τού έστειλα τό γράμμα του πίσω χωρίς να τό άνοίξω. Απένωρα μάλιστα να περνούω σά μέρη όπου ήέρα ότι θα είνε καί αυτός. 'Ετσι, σικά-σικά, άπελπίσαστε από μένα και παντρεύτηκε με τή δεσποινίδα Ντέ Φλε-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟ DARTEY

Η Νάντια ήταν ένα χαριτωμένο νέο κορίτσι. Μά ήταν άκαητα περιπατάρα και έγνοιαστρα, κι επειδή οι γονείς της δεν παραδεχόντουσαν πάντα κάθε της γνώμη, αυτή φανταζόταν ότι δεν την αγαπούσαν άρκετά.

— Δεν με νοιάζουν οι γονείς μου, έλεγε η Νάντια. Είναι άνθρωποι του περασμένου αιώνα. Δεν μπορούν να καταλάβουν ένα κορίτσι της σημερινής εποχής. Πόσο είναι εύνοιασμένη ή φίλη μου Ζαζελίνα! Πόσο την αγαπούν οι γονείς της! Δεν της χαίλινε ποτέ το χατίρι. Ένώ οι δικοί μου γονείς δεν μ' αγαπούν... Ναι, δεν μ' αγαπούν...

Γιατί αυτό, η Νάντια θεωρούσε πολύ δυστυχισμένο τον έαυτό της. Μά οι γονείς της, κάθε άλλο παρά οικλήροι και άστοργοι ήταν. Κι αν δεν υπέκυπταν σε κάθε άξιοση και απαιτητή της κόρης των, τότε έβλεπαν πάντα για το καλό της. Ήσαν άνθρωποι γιοιοί και νόμιζαν πως δεν ήταν άνοστο να ζή η κόρη τους σαν άριστοκράτις, να παίζει τένις, να πίνει κοκτέιλ, και να δέχεται προσκλησεις και δώρα τη στιγμή που δεν ήταν σε θέση να τ' ανταποδώσει.

Έτσι η Νάντια έγινε σιγα-σιγα μελαγχολική και νεφρασθενική. Όταν μάλιστα έμαθε ότι αρχειονόμιστρος κάποιος νεαρός άριστοκράτης, σε τιν όποιον έρωτοεπιπορές τελευταία και τον όποιον θεωρούσε ως μέλλοντα σύζυγό της, η φτωχή Νάντια άπελευθερώθηκε έντελώς. Οι γονείς της ήθελεν γύ την παντρεύουν μ' ένα νέο της τάξεως τους. Μά η Νάντια δεν ήθελε ούτε να τ' άκουση αυτό. Και μιά μέρα πηξε άξαφνα μιά φοβερή απόφαση. Άλοφάσισε να αυτοκτοή!...

— Γιατί να ζώ σ' αυτό τον κόσμο; σκέφτηκε. Οι γονείς μου δεν μ' αγαπούν... Κανείς δεν με νοιάζει... Πρέπει να πεθάνω!... Να πεθάνω!...

Ένα βράδυ προεστίλισε ότι έχει ποнокέφαλο και κλειστήριε νορίς στην κίμαρά της. Σκόρπισε λουλουδιά επάνω στο κρεβάτι της, άνοιξε το ρομπινέ του γκαζού, έπιασε πάνω στο λουλουδοπαριμένο κρεβάτι της και περιμένει...

Περιμένει το θάνατο, μά αυτός δεν έρχότανε. Άνάστανε κανονικά, χωρίς κανένα δυσκολία. Κανένα άπολόγιστο πνιγμόνι. Και τότε η Νάντια κατάλαβε ότι το ρολόι του άεριφωτός κάπου στην κοιλία της ήταν κλεισμένο. Γι' αυτό δεν βγαίει με γάζα ή κίμαρά της.

Κι όμως πρέπει να πεθάνω, φημίσει, άφορ κανείς δε μ' αγαπά!...

Άποφάσισε λοιπόν να πάη στην κοιλία, και ν' άνοιξη το ρολόι του γκαζού. Μόλις όμως άνοιξε άκουσε βήματα έξω από την κίμαρά της, άκουσε τη φωνή των γονέων της, οι όποιοι καθόντουσαν άζωοια στην τραπέζια και κουβέντιαζαν, καταγυριόντας στο μεγάλο τεφτέρι τά έξοδα της ημέρας...

— Άδωθό θα μ' εύρωον πεθάνειν από κρεβάτι μου! σκέφτηκε η Νάντια. Και σε λίγο πρόσθεσε: Άφορ δεν μ' αγαπούν, γιατί να τους ληπιθώ; Είπατος ποη ή πόρτα της τραπέζιας είναι κλειστή, και θα περίσω για να πάω στην κοιλία, χωρίς να με δοινε...

Μά όταν βρέθηκε μπροστά στην πόρτα της τραπέζιας, ένιωσσε πάλι στην καρδιά της μιά συγχωρηση. Και σαν νάβλεπε ν' άκαητη για τελευταία φορά τη φωνή των γονέων της, έσκαψε κι άκούοιπρε στο αντί της στή κλειδαρότσουτα.

Αυτή τη στιγμή ο πατέρας της έλεγε στη μητέρα της:

— Πήγαινε πειά να κοιμηθής, Ίωάννα. Είσαι κατακοιμασμένη.

— Η μητέρα της άπάντησε:

— Όχι, θέλω να τελειώσω άκόμα αυτό το καλλόκα για να τά δώσω άδωθό και τα δώδεκα.

Έπαύρητη η Νάντια άκούοιπρε, άκούοιπρε...

ού... Έτρεσε μέσα στα πλούτη και στη δόξα... Έγώ όμως, έγώ ή πέριερα σε δλη μου τη ζωή. Σε δλη μου τη ζωή!...

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Γι' αυτό λοιπόν δεν θέλω να παντρευθής, θέτισα:

ΡΟΖΑ.— Γι' αυτό...

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Έτσι σε δλη σου τη ζωή δεν άγάπησες κανένα άλλον. Άγαλούσες πάντα έκείνον.

ΡΟΖΑ.— Πάντα έκείνον!... Θα τον αγαπάω ός θιον να πεθάνω... Και όποτε σου φανότανε έσένα ποιά τία χρονια που περιμένεις για να παντρευθής... Και δεν νοιάζεις ούτε το ένα τέτατο της φιλαρκετικής και του έρωτισμού σου για τον άνοστρον, τον όποιον λές ότι αγαπάς... Τι άγάπη είναι αυτό τότε!... Άλλά έξασα... Η μοντέρνε άγάπες είναι διαφορετικές από τις δικές μας...

— Όπως λοιπόν η μητέρα της έφαζότανε, χωρίς να το ξέρη αυτή; — Φτώχη μου γυναίκα, ξανάσε ο πατέρας της Νάντιας, μά χαλάσσε τα μάτια σου! Κι' ότ' αυτά για τη μισή μας άκαητη... Κι' όμως τα καταφέρες τόσον καιρό, χωρίς να το μάθω κανείς, ούτε η Νάντια άζωοια. Τάχατες, αν το μάθω μιά μέρα θα καταλάβω πόσο την αγαπάς;

— Σωπα, κωμάνε Πέτρο, άπάντησε η μητέρα της Νάντιας. — Ότι κάνοιμε για τα παιδιά μας, το κάνοιμε για το καλό τους, κι' όχι για να μιάς εύνοιασούν. Θα ληπιθώ μάλιστα τώρα, αν μιά μέρα η Νάντια μάθη ότι, αν δεν στεροήρισε τίποτα ως τώρα, κι' αν έξη μια προζια μεγαλειότερη άπ' όση φαντάσεται, είναι γιατί από τον καιρό που γεννήθηκε πλέαο κάθε βράδυ, κοιμά, έαί δυό όρες, μάλινα φορεματάκια και διάφορα άλλα είνι για παιδιά. Τα πλέαο και τα ποιλώ σ' ένα κατσόκιμα. Κι' έσπ, Πέτρο μου, γιατί έπ' ειζοσι χρονια τόσα στεροήριες το ρομπινέ σου γύλα και δεν κανίεις παρά ένα μόνο ταίγιο την ημέρα; Γιατί; Για να είν' εύνοιασμένη η Νάντια μας, για να μη της λείψη τίποτα...

— Βέβαια, βέβαια, άποψόθηκε ο Πέτρος. Κι' όμως είναι μεριζές μέρες που ούτε γυρνάει να μιάς κοιτάξής η κόρη μας. Άποψη μάλιστα είχε κάτι πούτρα!...

— Ναι, είνε η Ίωάννα. Είναι αλήθεια, ότι μιάς κάνει να υποσχομής σιγα, έμάς που την αγαπούμε τόσο... Μά είνε άζωοια πολύ νέα, δεν καταλαβαίνε!...

— Τι να σοθ πό, Ίωάννα μου. Άντες τις ημέρες δεν μιάς φαίνεται και τόσο καλή η κόρη μας. Φοβόμαα μίην άφοσθησει!... Γι' αυτό νοιμώ ότι θα της κάνει μεγάλο καλό μιά Σαφινη χαρά. Με τα χρομάτια λοιπόν που θα κερδίσω αυτόν τον μίνα, λέω να της πάρω ένα φορεματάκι. Φτάνει να είναι καλά... Άχ! θα ζήσοιμε τάχα να την δοίμε νύφη, έτσι όπως λαχταρούμε;

— Θα ήθελα να την ιδώ, γυναίκα, στο πλεινό ένός βασιλιά. Μά είνιαστε φτωχοί, και πρέπει να μαστε λογικοί. Άφορ δεν θέλει τον Παύλο, τί να της κάνοιμε; Τόσοι μιά μέρα άγαπήσθη και την άγαπήσθη έπίσης κανέναν καλό νεός, όπως τις άξίζε. Μά κι' ο Ηάυλος είναι καλός. Ένα όμως που δεν τον θέλει!...

Έξω από την πόρτα της τραπέζιας η Νάντια έζλαγγε τώρα, έζλαγγε άδάστατα. Έζλαγγε από ντροπή και από χαρά συγχρόνως. Σιγα-σιγα κατόπιν, πατόντας όσο μπορούσε πώ άλαφριά, ξαναγύρισε στην κίμαρά της. Έξλεισε το ρομπινέ του γκαζού, μάζεψε τα λουλουδιά άπ' το κρεβάτι της και τα έβαλε σ' ένα βάζο, μπροστά στη φωτογραφία της μητέρας της.

Άντρομύνη τώρα άπ' τις ιδέες που την βασάναν, φανότανε μπουός στην φωτογραφία της μητέρας της μ' άοιχες να της μιλήν γλυκά, τριφερά:

— Μητέρα, καλή μου μητερούλα, συγχώρησε με! Ήμιοι τυφή, μητέρα μου, και δεν έβόλεπα. Τώρα όμως, τώρα είδα, άζωοια, κατάλαβα... Σ' άδικώσα, μητέρα μου... Ήθελα να πεθάνω... Μά θα ζήσω, θα ζήσω πειά, για σέ, για την εύνοια σας...

Χοντρά, θεομιά δάκρυα τρέχανε άπ' τα μάτια της. Πόσο είχε πικρή τους φτωχούς τοις γονείς της!... Μά τόρα πειά θα ζώσε γι' άκότις, για την εύνοια τους. Και τρέχανε, τρέχανε τα δάκρυα της μετανόιας άπ' τα μάτια της λειοματάρας και περήφανης Νάντιας...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Άλλα λέω του καλού μου, κι' άλλα ο καλός μου έμένα.
- Άνθρωπο βλέπιε, καρδιά δεν έξερεις.
- Άσε τα κείνα ποίξες και πάσ' αυτά που βοήξες.
- Έμαζωρέναν ή ποδιές μας και σκεπάσαν τις πομπές μας.
- Καρδιά γερή, κοιμάνα γούνα.
- Κάλλιο σταυρός στην πόρτα σου, παρά στην ιδική μου.
- Λόγο και πέτρα έφορξες, δεν θα τά ξαναπάσις.
- Κάθε ώρα έχει τη σκέψη της και κάθε νύχτα το όνειρό της.
- Ό έργοιμός είναι ο καλός δάμον της σιναναστροφής.

Καθόντουσαν στην τραπέζια και κουβέντιαζαν, καταγυριόντας στο μεγάλο τεφτέρι τά έξοδα της ημέρας...